

**PROF. BŁAŻEJ OSTOJA LNISKI, DR H.C.
AKADEMIA SZTUK PIĘKNYCH
W WARSZAWIE, STYCZEŃ 2024**

RECENZJA

w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki dr Katarzyny Gemborys sporządzona w związku z wszczętym postępowaniem habilitacyjnym na podstawie wniosku z dnia 31.05.2023 r.

1

Przesłana dokumentacja zawierała załączniki:

- wniosek przewodni,
- dane wnioskodawcy,
- kopia dokumentu potwierdzającego uzyskanie stopnia doktora – dyplom,
- autoreferat,
- wykaz osiągnięć naukowych i artystycznych,
- portfolio ze wskazanym dziełem habilitacyjnym,
- portfolio z dorobkiem artystycznym – wystawy indywidualne,
- portfolio z dorobkiem artystycznym – wystawy zbiorowe,
- portfolio z dorobkiem artystycznym – projekty i realizacje oraz udział w programach międzynarodowych,
- portfolio z dorobkiem dydaktycznym,
- portfolio z dorobkiem popularyzatorskim

oraz

- certyfikaty
- dwie erraty do autoreferatu oraz do portfolio dydaktycznego

Określenie osiągnięcia artystycznego będącego podstawą ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nie jest wskazane we wniosku, natomiast jest wskazane w Autoreferacie, w p. 3 na str. 4. Zgodnie z wymogiem formalnym jako dzieło aspirujące do spełnienia warunków wynikających z art. 219 ust. 1 pkt. 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce [Dz.U.2020.85] dr Katarzyna Gemborys wskazała – **cykl wydarzeń interdyscyplinarnych** zatytułowany „Pomiędzy/Inbetween” powstały we współpracy z duetem Celloice w składzie: sopran Hanna Błachuta; wiolonczela Kinga Chudzikowska.

Według wyżej wspomnianej ustawy „Osiągnięcie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, może stanowić część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego.” Zgodnie z tym wymogiem dr Katarzyna Gemborys podaje podział prac, wyodrębnia siebie jako autorkę warstwy wizualnej tj. szklanych obiektów biżuteryjnych, a także wskazuje na swoją osobę jako autorkę koncepcji ekspozycji. Muzyczki z duetu Celloice są odpowiedzialne za opracowanie warstwy muzycznej. W pliku pt. „Wykaz osiągnięć naukowych albo artystycznych, stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny” w p. 1. dr Katarzyna Gemborys określa szczegółowiej co wchodzi w skład osiągnięcia artystycznego i wskazuje jako dzieło **„cykl trzech kolekcji zaprojektowanych i wykonanych na potrzeby interdyscyplinarnych wydarzeń”**.

W „Wykazie osiągnięć naukowych i artystycznych” załączonym do wniosku został również po raz kolejny wyszczególniony rodzaj wkładu osób uczestniczących w projektach określanych jako wydarzenia interdyscyplinarne, skąd dowiadujemy się, że dr Katarzyna Gemborys jest autorką obiektów biżuteryjnych oraz koncepcji ich ekspozycji, natomiast „Duet Celloice odpowiada za repertuar, aranżacje i wykonanie części muzycznej projektu.”, a „wspólnym ustaleniom podlega temat i ramy koncepcyjne”.

W świetle tych informacji oraz biorąc pod uwagę Art. 219 Ustawy określającej warunki nadania stopnia doktora habilitowanego („zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne”), recenzent w ocenie dzieła habilitacyjnego bierze pod uwagę cykl trzech kolekcji zaprojektowanych i wykonanych na potrzeby interdyscyplinarnych wydarzeń.

Według opisu artystki [który poniżej zamieszczam] są to następujące obiekty:

„Przenikania” – zestaw czterech szklanych obiektów biżuteryjnych inspirowanych romantyczną muzyką XIX w.

„Kolia [kołnierz]” i „Czepiec” dla sopranistki Hanny Błachuty, „Naramienniki” dla wiolonczelistki Kingi Chudzikowskiej i „Naramiennik” dla akompaniatorki Justyny Skoczek

„Kolia [kołnierz]” o wymiarach 55 x 27 x 20 cm

„Czepiec” – 15 x 23 x 10 cm

„Naramienniki” – 20 x 15 x 5 cm

„Naramiennik” – 55 x 35 x 20 cm

„Światłocienie” – zestaw czterech szklanych obiektów biżuteryjnych inspirowanych barokiem i mycelium.

„Mycelium otulające” sopranistkę Hannę Błachutę, „Naramienniki wykwitające” dla wiolonczelistki Kingi Chudzikowskiej oraz „Mycelium pnące” się po plecach akompaniatorki prof. Magdaleny Blum

„Mycelium otulające” o wymiarach 90 x 70 x 60 cm

„Naramienniki wykwitające” – 21 x 30 x 15 cm oraz 16 x 12 x 6 cm

„Mycelium pnące” – 60 x 30 x 15 cm

„Fantasmagorie” – zestaw czterech szklanych obiektów biżuteryjnych inspirowanych fin de siècle i rozedrganie emocjonalnym

„Nimb” i „Łzy” dla sopranistki Hanny Błachuty, „Boczny nimb” (naramiennik) dla wiolonczelistki Kingi Chudzikowskiej i dwa naramienniki „Nimby małe” dla akompaniarki Katarzyny Neugebauer

„Nimb” i „Łzy” o wymiarach 40 x 45 x 25 cm oraz 15 x 23 x 10 cm

„Boczny nimb” – 23 x 23 x 20 cm

„Nimby małe” – 2 razy 23 x 23 x 20 cm

3

Wszystkie prace zostały wykonane w technice szkła boro-krzemowego, formowanego w płomieniu palnika gazowego, uzupełnione skórzanymi paskami mocującymi.

Należy zaznaczyć, że w momencie tworzenia dokumentacji tylko prace z serii „Przenikania” oraz „Światłocienie” zostały zaprezentowane podczas interdyscyplinarnych wydarzeń, natomiast pokaz performatywny prac z kolekcji „Fantasmagorie” (według informacji podanych przez autorkę w Wykazie osiągnięć) został zaplanowany na termin 09.2023 r. Wszystkie obiekty wchodzące w skład wskazanego dzieła habilitacyjnego zostały umieszczone w dokumentacji fotograficznej załączonej do wniosku.

Dane o karierze artystycznej osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego:

Dr Katarzyna Gemborys urodziła się 15.08.2083 r. we Wrocławiu. W 2008 r. uzyskała tytuł magistra sztuki w Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu, na Wydziale Ceramiki i Szkła, kierunku wzornictwo, specjalność projektowanie szkła. Praca dyplomowa składała się z dwóch części: „Poczuj się jak królowa” [część artystyczna], „Spotkanie dam” [część użytkowa], promotorami byli prof. Zbigniew Horbowy i prof. Małgorzata Dajewska.

Katarzyna Gemborys uzyskała stopień doktora sztuk plastycznych 29.01.2016 r. w Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu na Wydziale Ceramiki i Szkła, w dziedzinie sztuki plastyczne, w dyscyplinie sztuk projektowych. Praca doktorska nosiła tytuł: „Biżuteria ekstremalna – szkło w relacji z ciałem”, promotorem pracy była prof. Barbara Zworska-Raziuk a recenzentami prof. Jerzy Chodurski oraz prof. Sławomir Fijałkowski.

W latach 2009-2019 dr Katarzyna Gemborys odbyła staż w pracowni witrażu macierzystej uczelni. W latach 2011-2019 pracowała jako wykładowca w Akademii Sztuki Trzeciego Wieku we Wrocławiu prowadząc zajęcia z projektowania szkła witrażowego w technice Tiffany’ego. W 2016-2017 – zatrudniona w MFF Kwadrat, Szkoła Fotograficznej we Wrocławiu, gdzie prowadziła zajęcia z podstaw kompozycji. W 2016-2017 zatrudniona w Dolnośląskiej Szkole Wyższej we Wrocławiu, na Wydziale Nauk Społecznych i Dziennikarstwa, na Kierunku Media Kreatywne, gdzie prowadziła zajęcia z podstaw grafiki użytkowej. W 2017-2018 zatrudniona jako wykładowca w Wyższej Szkole Humanistycznej we Wrocławiu na Kierunku Architektura, gdzie prowadziła zajęcia projektowe z zakresu projektowania ekspozycji oraz autoprezentacji.

Od 2017 r. aż do chwili obecnej zatrudniona na stanowisku adiunkta w Instytucie Przyrodniczo-Technicznym na kierunku Architektura Wnętrz w Akademii Nauk Stosowanych Angelusa Silesiusa w Wałbrzychu, gdzie prowadzi autorskie programy dydaktyczne z zakresu pogłębiania percepcji i kreatywności w zawodach projektowych dla studiów I stopnia, wszystkich lat.

Od 2022 r. pełni tamże funkcję koordynatora kierunku Grafika Użytkowa z Reklamą.

Od 2013 r. do chwili obecnej zatrudniona w Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. W latach 2013-2017 – zatrudnienie na stanowisku asystentki, w Pracowni Podstaw Projektowania na Wydziale Architektury Wnętrz, Wzornictwa i Scenografii, w Katedrze Architektury Wnętrz; natomiast od 2017 do chwili obecnej zatrudnienie na stanowisku asystentki na kierunku Mediacji Sztuki, na Wydziale Rzeźby i Mediacji Sztuki, w Pracowni Słowa i Obrazu – zajęcia na I stopniu dla studentów 2. roku i II stopniu dla studentów 1. roku studiów.

Dorobek artystyczny i naukowy

4

Dr Katarzyna Gemborys zajmuje się tworzeniem szklanych obiektów biżuteryjnych, szklanych form rzeźbiarskich, ma również na swoim koncie autorstwo m.in. stołów z serii Babie Lato oraz Litera [2018 r.], lamp z serii Ćmy oraz stolików kawowych Szepty [2019 r.] we współpracy z pracownią stolarską Mariano de Ona Martinez, Wrocław, czy też w 2020 r. stworzyła obiekty inspirowane gestami z języka migowego, wykonane w szkłe odlewany w formie połączone z akrylową włóczęką.

Okazjonalnie zajmuje się projektowaniem graficznym [m.in.: 04.2023 r. – projekt i realizacja plakatu do wystawy prac studenckich z Pracowni Słowa i Obrazu, Anatomia znaku, Hol CSU CI, ASP Wrocław, 07.2022 r. – projekt graficzny i skład katalogu Za[nie]czyszczenia miasta Wrocław ISBN: 978-83-64863-20-2, w 04.2019 r. – projekt logo reaktywowanego Związku Artystów Szklana, Wrocław].

Od 2023 r. jest członkinią Związku Polskich Artystów Plastyków, Okręg wrocławski, od 2018 r. – członkinią Związku Artystów Szklana, Wrocław.

Dr Katarzyna Gemborys brała udział w kilku konferencjach, m.in. w Międzynarodowej Konferencji: „DRUK 3D JAKO NARZĘDZIE KREATYWNYCH ROZWIĄZAŃ W SZTUKACH WIZUALNYCH – KONTEKSTY”, w 2019 r.: „Tekstografie – edytorskie przestrzenie tekstu i obrazu”, Ogólnopolska Konferencja Naukowej, Instytut Filologii Polskiej, Uniwersytet Wrocławski, Wrocław, 2019 r. „Technika – Sztuka – Nauka, II Interdyscyplinarna Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt: Komunikacja w obszarach sztuki i nauki”, ASP Wrocław.

Według informacji zamieszczonych w „Wykazie osiągnięć” od uzyskania stopnia doktora doktoratu miała kilkanaście wystaw indywidualnych i zbiorowych. Z wystaw określanych jako indywidualne w wykazie są to m.in.

2023 – „Mycelium”, Galeria 1618.design, Wrocław, premierowa wystawa kolekcji szklanej biżuterii inspirowanej grzybnia;

06-07.2022 – „Światłocienie”, Synagoga Rutika w Dzierżoniowie, koncert połączony z premierowym pokazem szklanych obiektów biżuteryjnych, prezentowanych przez duet Celloice;

07.2021 – „Przenikania / Na pograniczu snu i jawy”, dwa koncerty/wydarzenia z projektu „Pomiędzy/Inbetween”, pokazy szklanych obiektów biżuteryjnych w: Synagoga pod Białym Bocianem, Wrocław, oraz pokaz premierowy w: Synagoga Rutika w Dzierżoniowie;

04.2018 – „Wystawy Trzy”, „Ścieżki Światła”, Galeria Zakamarek, Politechnika Śląska, Gliwice, wystawa szklanych lamp stołowych z serii „Ćmy”;

05.2016 – „Archetyphen der Frau in Verbindung mit Glas und Fotografien”, Galeria Spiegel, Minden, Niemcy, wystawa kolekcji doktorskiej wraz z towarzyszącymi zdjęciami fotografów Arnau V. Cascalló i Karoliny Skorek.

Z wystaw zbiorowych:

10.07.2022 – „Implikacje. Cyfra i Bryła”, Muzeum Architektury we Wrocławiu;

05.07.2022 – „Dotyk”, XXX Międzynarodowy Konkurs Sztuki Złotniczej, Galeria Sztuki w Legnicy,

konkursowa praca pt. „Kamienie Filozoficzne”, obiekty biżuteryjne wykonane ze szkła fotooptycznego, wspomagające procesy myślenia, [wyróżnienie magazynu „Lost in Jewellery”, wyróżnienie i nagroda Stowarzyszenia Twórców Form Złotniczych]

05.2022 – „Znaki Czasu”, Galeria za Sztkłem, ASP Wrocław, w ramach 7 Festiwalu Malarstwa wrocławskiej ASP, prezentowany obiekt – obraz szklany z serii „Babie Lato”, [współkurator wystawy wraz z dr Marceliną Groń]

05.2021 – „6x6 Inch”, Rochester Contemporary Art Center, USA, wystawa oraz aukcja sztuki, prezentowany i licytowany obiekt szklany wykonany na potrzeby wydarzenia

11.2021-01.2022 – „AGATart”, Galeria YES, Poznań, pokonkursowa wystawa, „Hauru” – konkursowy komplet pierścionków i bransolety wykonane ze srebra i agatów

10.2019 – „International Biennale of Glass 2019”, Michell ART Gallery, Sofia, Bułgaria, praca „Elena” wyłoniona na bazie konkursu

05.2017 – „Tożsamość”, Stara Holownia, Legnica, „Labels” – praca konkursowa będąca częścią wystawy towarzyszącej 26. Międzynarodowemu Konkursowi Sztuki Złotniczej

04.2016 – „The Contemporary Jewelry Exchange 2016”, laureat międzynarodowego konkursu jubilerskiego, wymiana artystyczno-jubilerska z artystką z Quebecu Sylvie Laurin.

5

DZIEŁO HABILITACYJNE I AUTOREFERAT

Osiągnięcie artystyczne zostało zatytułowane przez autorkę „Pomiędzy/Inbetween”. Jest to cykl trzech kolekcji szklanych obiektów biżuteryjnych zaprojektowanych i wykonanych na potrzeby interdyscyplinarnych wydarzeń.

Już w samej nazwie obiektu biżuteryjnego jest zawarta pewna dychotomia oraz napięcie przebiegające na linii przedmiot – podmiot. Warto zauważyć, że klasycznie rozumiana biżuteria służy przede wszystkim zdobieniu. Pełniąc taką funkcję jest pewnym naddatkiem, który ma zmienić postrzeganie noszącej ją osoby – podmiotu podkreślając jego walory, znaczenie, prestiż. Tak rozumiana biżuteria jest w pełni podporządkowana osobie, którą ozdabia. Należałoby przy okazji wspomnieć, że w dziejach kultury biżuteria, oprócz posiadania walorów estetycznych i użytkowych, pełniła funkcję religijną. Współcześnie przez wielu twórców działających w obrębie sztuki użytkowej i zdobniczej ten aspekt jest raczej pomijany, jednakże w twórczości habilitacyjnej Katarzyny Gemborys można dostrzec rodzaj specyficznego napięcia związanego ze sferą duchową, czy też silniejszego uwypuklenia momentów nakładania się na siebie sfery sacrum i profanum.

W kontekście źródeł i inspiracji będących genezą dzieła habilitacyjnego, należy zauważyć, że w całym dorobku artystki możemy zaobserwować przejawy zamiłowania do teatralnego gestu. Ten rodzaj balansowania na granicy naturalności i sztuczności wyraża się m.in. w chęci inscenizowania i kreowania dramaturgii w otoczeniu tworzonych przez nią szklanych obiektów, jak również modelowania nastroju odbiorcy wchodzącego w interakcje z poszczególnymi pracami.

Nieprzypadkowo miejscem ekspozycji prac habilitacyjnych stała się synagoga – miejsce przenikania się kultur, ale też należące do strefy „świętej”.

Przesunięcie w stronę działań performatywnych, jakie zachodzą w przypadku projektu „Pomiędzy/Inbetween” możemy odczytywać jako reakcję podmiotu pozostającego w rozdarciu czy też zawieszeniu POMIĘDZY świeckością i świętością.

Być może są to w jakimś stopniu dalekie przebłytki immaterializmu, według którego postrzegane przez człowieka przedmioty mają swoje oparcie w jakościach zmysłowych. To by wyjaśniało zakotwiczenie w materii niewyodrębnianej jako oddzielny byt ale postrzeganej przez umysł.

Obiekty biżuteryjne z projektu „Pomiędzy/Inbetween” wydają się żyć własnym życiem.

Według informacji podanych przez artystkę, od strony technicznej są one wykonane z bezbarwnego szkła boro-krzemowego modelowanego przy użyciu profesjonalnego palnika. Na końcowym etapie opracowywane formy są każdorazowo poddawane procesowi odprężania w piecu elektrycznym.

Wszystkie kolekcje pomimo odrębnych muzycznych inspiracji mają ten sam oniryczny charakter, co możemy zobaczyć na zamieszczonych w portfolio zdjęciach z wykorzystaniem modelek (kobiet noszących na sobie wspomniane obiekty biżuteryjne).

Interesującą i dość przewrotną konceptualnie propozycją są naramienniki. Warto zauważyć, że naramiennik jako część odzieży tradycyjnie umieszczany pomiędzy kołnierzem a krańcem rękawa pełnił zazwyczaj funkcję przyporządkowującą i hierarchizującą. W przypadku umundurowania wskazywał precyzyjnie na stopnie/pełnione funkcje danej osoby, a w przypadku zbroi pełnił funkcję ochronną. Początkowo był on funkcjonalnie powiązany wyłącznie z mężczyzną, a samo sformułowanie „naramiennik kobiety” brzmiało nieco jak oksymoron. Formy naramienników proponowane przez dr Katarzynę Gemborys cechują się subtelnością i wyrafinowaniem.

W obiektach biżuteryjnych artystki stanowiących dzieła habilitacyjne widzę silne dążenie do uwolnienia biżuterii od ciężącego na niej przymusu dopasowywania się do ciała. Równie silnym impulsem przy tworzeniu koncepcji projektu habilitacyjnego było dążenie do zmiany tradycyjnie ustawionych akcentów. Stworzenie cyklu trzech kolekcji zaprojektowanych i wykonanych na potrzeby interdyscyplinarnych wydarzeń jest próbą przesunięcia statycznego przedmiotu wraz jego utrwalonymi pasywnymi funkcjami w stronę obiektu dynamicznego. Zaprojektowaną serię prac habilitacyjnych „Pomiędzy/Inbetween” możemy zinterpretować jako zestaw obiektów o ukrytym potencjale.

Według koncepcji autorki naramienniki, nimby, czepiec, kolia – nie powstały jako eksponaty do oglądania w osobności czy w przestrzeni muzealnej. Ich pełnia realizuje się w momencie założenia przez kobiety wykonujące rodzaj muzycznego performansu. Tak rozumiana biżuteria jest obiektem mogącym wchodzić w interakcje, stanowiąc część aktu performatywnego. Podmiot w tym przypadku nie dominuje nad przedmiotem. Zarówno osoba nosząca biżuterię, odgrywająca swoją rolę przy akompaniamencie muzyki, jak i odbiorca całej sceny pozostają w relacji przenikania. Habilitantka dość lapidarnie ujmuje myśl o wzajemnej zależności ciała i biżuteryjnego obiektu pisząc w swoim autoreferacie: „biżuteria nie jest dla ciała, lecz ciało dla biżuterii”.

Porzucenie tradycyjnej roli biżuterii występującej jako przedmiotu zdominowanego przed podmiotem wyraża się w świadomym odejściu artystki od struktury hierarchizującej.

Wyjaśniając koncepcje projektu „Pomiędzy/Inbetween” dr Katarzyna Gemborys nawiązuje do myśli postmodernisty Gilles’a Deleuze’a oraz francuskiego psychoanalityka Pierre’a-Félixa Guattariego dotyczących „rhizome”, czyli „kłącza”. Jak pisze autorka projektu habilitacyjnego w swoim referacie: „Rhizom stanowi organiczną ilustrację relacji między dziedzinami, sztukami, jako struktur wciąż zmiennych, sieciowych, zdecentralizowanych, ciągle aktualną w czasach post-antropocentrycznych.” Inspiracją modelem świata opartym na niehierarchicznym konstrukcie wielości jest niezwykle interesująca w kontekście działań twórczych artystki. Nawiązanie do rizomatycznych relacji w obrębie samej formy modelowanych obiektów stanowiących projekt habilitacyjny „Pomiędzy/Inbetween” wydaje się mocno czytelne. Struktura wszystkich prac jest dynamiczna, przezroczyste szklane kłącza krzyżują się w swobodny sposób tworząc za każdym razem inną rizomatyczną mapę.

Po zapoznaniu się z autoreferatem nasuwa się refleksja, iż zdecydowanie chciałoby się poznać większym stopniu rozwinięcie tej teorii w kontekście opisywanej twórczości, niż czyni to artystka [poświęcając zaledwie kilkanaście linii tej inspiracji].

Pewną niejasność w kontekście interpretacji dzieła habilitacyjnego wzbudza konstatacja dr Katarzyny Gemborys odnośnie „myślenia o szkłe artystycznym poprzez pryzmat kobiecości”, co nie zostało w autoreferacie szerzej wyjaśnione. W kilku miejscach autoreferatu recenzent odnosi wrażenie, że pewne interesujące refleksje nie zostały wystarczająco pogłębione, lub też zostały opisane dość powierzchownie. W autoreferacie pojawiają się sformułowania czy spostrzeżenia nie do końca trafne, nie jest do końca klarowne stwierdzenie artystki dotyczące zaobserwowanej zmiany w podejściu do własnej sztuki: „Daję odbiorcy możliwość zaznania przestrzeni chiazmatycznej pomiędzy obiektem, słowem i dźwiękiem, umożliwiając jedną właściwą interpretację” – wydawałoby się bowiem, że estetyka zaproponowana zarówno w „Przenikaniu” jak i pozostałych realizacjach nie wyklucza polifonii myśli i możliwości generowania wielu kluczy interpretacyjnych – rzadko kiedy możemy mówić w odniesieniu do sztuki o istnieniu „jednej właściwej interpretacji”.

Wydaje się też raczej zbędne [z punktu widzenia dynamicznego rozwoju sztuki nowoczesnej] cytowanie wypowiedzi artystki Carmen Foncerrada z 1921 r. w kontekście dyskursu ze sztuką rozumianą jako realizacja obiektów pokazywanych w muzeum. Wydaje się, że w tym punkcie dr Katarzyna Gemborys stawia się w roli osoby próbującej wyważyć dawno już otwarte drzwi, jednakże nie wpływa to na ogólnie pozytywną ocenę zasadności jej działań oraz próby osadzenia swojej twórczości w strefie działań performatywnych.

W realizacji dzieła habilitacyjnego możemy dostrzec pewne napięcie wewnętrzne, element zawieszenia wynikający z balansowania pomiędzy sztuką o charakterze użytkowym [zajmującą się z definicji wytwarzaniem przedmiotów codziennego użytku] – a sztuką performatywną wyrażającą się w geście i interakcji. Według założeń artystki jej własna postawa artystyczna może być interpretowana poprzez związek z synestetycznymi koncepcjami oraz myśleniem asocjacyjnym, zaś proponowana przez nią sztuka może być odczytywana jako rodzaj „eksperymentu scalania w jedność, gdzie dziedziny, dyscypliny i tematy płynnie się przenikają, wzmacniając swoje relacje”. W tym świetle wydaje się trafnym nazwanie projektu habilitacyjnego „Pomiędzy/ Inbetween”, co może odnosić się do posiadania cech dwóch różnych rzeczy, jak również może wskazywać na sytuację swoistego zamrożenia czy też zawieszenia pomiędzy jednym a drugim. Co ciekawe dr Katarzyna Gemborys nie wyjaśnia dlaczego tytuł ma podwójne brzmienie i nawiązuje do ang. słów „in between” oraz „in-between”.

Pewien klucz do interpretacji tytułu dzieła habilitacyjnego zostawia nam w postaci frazy określającej źródła inspiracji: „Eksperymenty oscylujące między słowem, dźwiękiem i szkłem artystycznym otwierają mnie na doznania płynące z innego świata, jakim jest materia organiczna mycelium – manipulując szkłem w płomieniu palnika, nadaję mu szczególny rodzaj indywidualnej sieci koronkowych połączeń.” – pisze w swoim autoreferacie. Tekst, choć w kilku aspektach pozostawia element niedosytu, wyjaśnia koncepcje wybranych zagadnień zarysowując podłoże teoretyczne w stopniu pozwalającym na zrozumienie idei i motywacji stojących za wybranym tematem i działaniami habilitantki.

PODSUMOWANIE

Szklane obiekty biżuteryjne zaprezentowane jako dzieło habilitacyjne dr Katarzyny Gemborys są dowodem na świetną znajomość warsztatu i swobodę w operowaniu dość chimeryczną materią, jaką jest szkło. Podane do oceny prace posiadają duży walor estetyczny. Przy całej swojej dekoracyjności cechują się subtelnością i lekkością, co ma swoje źródło w muzycznych konotacjach. Inspiracja naturą daje tym obiektom bezpośrednie umocowanie w formach organicznych, które często przy dużym stopniu komplikacji, cechują

się harmonijną równowagą, taki też rodzaj harmonii możemy dostrzec w zaprezentowanych obiektach. Aktywność na polu nauki, dydaktyki, sztuki świadczy o świadomości w rozwijaniu własnej drogi twórczej, a także zaangażowaniu w życie uczelni, z którymi dr Katarzyny Gemborys jest związana.

Biorąc pod uwagę przedstawione dzieło habilitacyjne dr Katarzyny Gemborys stwierdzam, że jest ono oryginalną wypowiedzią twórczą i stanowi znaczący wkład w rozwój sztuki, oraz spełnia warunki określone w Art. 219 ust. 1. Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce [Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 ze zm.].

Przychylam się do wniosku o nadanie dr Katarzynie Gemborys stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

RECENZENT

B. Głuch